

XXIII JORNADES DE LA SAC: SIMEÓN DE GUINDA Y APEZTEGUI, EL COPRÍNCIP DESCONEGUT

El dret de presentació i la Companyia de Jesús en el context de Simeón de Guinda

Joan Lluís Ayala i Díaz

Arxiver del Comú d'Andorra la Vella. Llicenciat en Història, graduat en Història de l'Art i màster en Mètodes i Tècniques Avançades d'investigació històrica, artística i geogràfica. UNED. joanlluissayala@gmail.com

Resum

El dret de presentació i la Companyia de Jesús en el context de Simeón de Guinda

El nomenament de bisbes a la monarquia hispànica des de l'època moderna, com a privilegi atorgat per la Santa Seu, consistia que els monarques hispànics podien proposar els càrrecs eclesiàstics als seus territoris. Aquest fet fou cabdal a la Guerra de Successió ja que els andorrans van donar suport al bàndol austriacista, i gràcies al Bisbe Simeón de Guinda, persona de confiança de Felip V, es van poder mantenir les franquícies i salvaguardar el Copríncipat.

Resumen

El derecho de presentación y la Compañía de Jesús en el contexto de Simeón de Guinda

El nombramiento de obispos en la monarquía hispánica desde la época moderna, como privilegio por la Santa Sede, consistía en que los monarcas hispánicos podían proponer los cargos eclesiásticos en sus territorios. Este hecho fue primordial en la guerra de Sucesión ya que los andorranos apoyaron al bando austracista, i gracias al obispo Simeón de Guinda, persona de confianza de Felipe V, se pudieron mantener las franquicias y salvaguardar el copríncipado.

Résumé

Le droit de présentation et la Compagnie de Jésus dans le contexte de Siméon de Guinda

La nomination des évêques dans la monarchie hispanique depuis les temps modernes, accordé comme privilège par le Saint-Siège, consistait en ce que les monarques hispaniques pouvaient proposer des positions ecclésiastiques sur leurs territoires. Ce fait fut crucial dans la Guerre de Succession puisque les Andorrans soutinèrent le côté autrichien, et grâce à l'évêque Siméon de Guinda, personne de confiance de Felipe V, ils purent maintenir les franchises et sauvegarder la copríncipauté.

Abstract

The right of presentation and the Company of Jesus in the context of Simeón de Guinda

The appointment of bishops in the Hispanic monarchy since modern times, as a privilege granted by the Holy See, consisted in the Hispanic monarchs being able to propose candidates for ecclesiastical positions in their territories. This fact was crucial in the War of Succession since the Andorrans supported the Austrian side, and thanks to Bishop Simeón de Guinda, a trusted person of Felipe V, they were able to maintain the franchises and safeguard the Co-Principality.

El nomenament de bisbes a la monarquia hispànica des de l'època moderna es vincula a la prerrogativa reial del dret de presentació atorgada com a privilegi per la Santa Seu de Roma i consistia en què els monarques hispànics podien proposar els càrrecs eclesiàstics als seus territoris. Aquesta facultat tenia incidència en l'elecció del bisbe d'Urgell i, en conseqüència, en el càrrec de Copríncep d'Andorra. Per aquesta raó el nexa del monarca hispànic amb el bisbe podia condicionar les relacions entre la monarquia hispànica i el Consell General d'Andorra. Aquest fet fou cabdal a la Guerra de Successió ja que els andorrans van donar suport al bàndol austriacista, però gràcies al bisbe Simeó de Guinda, persona de confiança de Felip V, es van poder mantenir les franquícies i salvaguardar el Copríncipat.

El privilegi de presentació de bisbes a la monarquia hispànica

Les monarquies europees del segle XVI estaven immerses en la disputa sobre el domini del continent i els nous territoris descoberts. En aquesta rivalitat la influència sobre els estaments eclesiàstics era transcendent ja que poder incidir en l'esfera religiosa reforçava el poder polític de la monarquia. En aquest sentit les regalies eren els privilegis en matèria eclesiàstica que el Pontífex de Roma podia atorgar als monarques i van ser comunes als segles XVI i XVII. El dret de patronat sobre l'església consistia en privilegis entre els quals destacava el dret de presentació pel qual el monarca podia presentar i/o proposar al pontífex candidat per a un càrrec eclesiàstic, tot i que el nomenament dels bisbes els feia el Papa. En contrapartida l'Església exigia que els monarques protegissin i

defensessin l'Església, així com difondre la fe i l'evangeli. Els Reis Catòlics hispànics, Isabel de Castella i Ferran d'Aragó, els quals estaven endinsats en la configuració dels regnes peninsulars i la recent descoberta d'Amèrica, van aconseguir poder proposar candidat l'any 1486 però tan sols per a les esglésies, bisbats i beneficis majors que es creessin al regne de Granada i les illes Canàries. L'any 1508 el Papa Juli II va concedir a la monarquia hispànica el patronat universal de totes les esglésies de les Índies¹ mitjançant la butlla² *Universalis Ecclesiae Regiminis*. Per la resta de les diòcesis peninsulars es van haver de conformar a través de *súplica real* tot i que havien demanat el patronat.

L'any 1523 el net dels Reis Catòlics, l'emperador Carles V, sí que va aconseguir el privilegi de presentació per a les corones de Castella i Aragó amb la butlla *Eximie Devotionis Affectu* per a les esglésies catedrals i monestirs consistorials excepte quan hi hagués vacant a la cúria pel papa Adrià VI. Aquesta fou la primera butlla en la línia del patronat universal de la corona en la presentació de bisbes a Espanya que els Reis Catòlics no van aconseguir. La Santa Seu s'obligava a acceptar si eren idonis els candidats presentats que els reis triaven d'una llista que els feien. A banda dels requisits exigits era rellevant qui recomanava el candidat atès que la virtut i el mèrit no convertien el candidat en definitiu; influïen factors familiars, llaços de clientela o la condició de noble. En un primer moment els reis prioritzaren l'elecció de persones naturals d'ambdós regnes i els encarregats de proposar al monarca, via consulta, les persones idònies per ocupar les seues episcopals eren el Conseller de Càmera per a la Corona de Castella i el Consell d'Aragó per a la seva demarcació. A la pràctica es crearia un nou episcopat subjecte a la col·laboració dels interessos de la Corona amb la singular col·laboració entre l'Estat i l'Església ja que els bisbes

podien esdevenir agents polítics de la monarquia.

El Papa Climent VII (1523-1534) i l'emperador van mantenir tensions especialment intenses l'any 1527, quan l'exèrcit imperial va saquejar Roma durant la guerra entre Carles V i Francesc I de França pel predomini a Itàlia. El Papa fins i tot va arribar a revocar la butlla d'Adrià fins que es va destensar la situació amb la signatura de la pau a Barcelona el 1529, mentre l'emperador preparava el viatge a Bolonya per a la seva coronació imperial. L'any 1530 Climent VII va renovar i confirmar les concessions dels seus antecessors fins i tot en el cas de restar vacant en la cúria romana per la mort dels cardenals. Pel que fa al pontificat de Paule III (1534-1549) destaca l'aprovació de la fundació de la Companyia de Jesús fundada per Sant Ignasi de Loiola i la convocatòria del Concili de Trento per fer front a la reforma luterana. Va tenir algunes divergències amb l'emperador hispànic tot i que el 7 de juliol de 1536 va confirmar les butlles de manera més àmplia i definitiva com a reconeixement a l'ajuda prestada.

A partir de 1546 es va incrementar la intervenció personal del fill de l'emperador Carles, el príncep Felip, per a la confecció de la llista de candidats. El sistema no el va acabar de satisfer i quan el 1556 es va posar al front de la monarquia, va crear una Junta per reforçar i centralitzar la provisió dels oficis religiosos ja que va intentar evitar la influència excessiva d'una sola persona. Obligava a reunir-se la Càmera a cada consulta i la provisió i funcions dels bisbats va ser detallada el 6 de gener de 1588 a través de la *Instrucción que debe observar la Cámara en las consultas para la provisión de prelacías* on s'indiquen els criteris que s'havien de seguir a les provisions, com la informació del candidat: legitimitat, costums, titulació universitària, càrrecs o impediments canònics per esdevenir bisbe.

Normalment el rei valida el dictamen de la Càmera de

1. Es tractaria de una concessió inèdita fins el llavors Dret Canònic i comprenia totes les diòcesis i les dignitats eclesiàstiques de la mateixa on naixeria el dret de presentació. URQUIJO MORENO, T.: *La evolución del régimen de regalías en España*. Universidad Pontificia de Comillas. Facultad de Derecho. Madrid, 2019.

2. Butlla: document pontifici relatiu a matèria de fe o d'interès general, concessió de gràcies o privilegis, o assumptes judicials o administratius, expedit per la Cancelleria Apostòlica.

Castella i el del Consell d'Aragó tot i que no sempre tria a qui indiquen en primer lloc. Una volta designada la persona pel rei, la Càmera i el Consell ho comuniquen a l'electe, que normalment accepta. Posteriorment s'informava al nunci per a què fes el procés consistorial sobre les qualitats del candidat i s'expedia a l'ambaixador espanyol a Roma un document de presentació de la persona i el bisbat que es pretenia, amb la finalitat d'eleva-la a la cúria, on era examinada pel consistori de cardenals. Si la cúria acceptava s'expedien les butlles que s'enviaven a la Cort i des d'allí a l'interessat.

L'assistència espiritual i cultural als membres de la família reial també facilitava l'ascens a una mitra i la influència de la Companyia de Jesús a la Cort vingué en part mitjançant els confessors reials que podien esdevenir la via de contacte amb el monarca. El confessor estudiava i analitzava els informes que li arribaven i aprofitava l'oportunitat de despatxar a boca amb el rei per potenciar les qualitats del seu candidat predilecte i aconseguir la seva elecció. Així mateix el càrrec de predicador reial també es va convertir en l'avantsala d'un bisbat. Els primers confessors reials van ser jesuïtes perquè alguns personatges rellevants recolzaren les prerrogatives reials i aconseguiren restar a l'esfera reial malgrat que en essència la Companyia prioritzava l'obediència Papal.

Felip III i els monarques del segle XVII van seguir les polítiques de Felip II malgrat la intervenció dels "validos" i les influències cortesanes que van devaluar una mica el sistema. El cicle revolucionari a Europa es va encetar cap a l'any 1640, en especial a la monarquia hispànica, on la revolta catalana (1640-1653) comportà una crisi socioeconòmica, militar i política. A partir de llavors la fidelitat al monarca es va convertir en requisit imprescindible i el Consell assenyalava que, a banda de les bones qualitats, els bisbes fossin capaços de moderar i evitar disturbis. D'aquesta manera, per ocupar les seus dels bisbats d'Urgell, atès que es trobaven en els límits francs i hi havia alguns canonges francòfils, es va esbrar aquest condicionant de fidelitat. Tot just finalitzada la revolta es va nomenar Juan Manuel de Espinosa, natural de Sevilla, que va ser Bisbe d'Urgell (1653-1663) i que, posteriorment, fou arquebisbe de Tarragona. A les diòcesis

de la Corona d'Aragó fins l'abolició dels furs la presència de naturals fou molt elevada però després, amb el Decret de Nova Planta, es van nomenar majoritàriament bisbes castellans ja que desaparegué el privilegi d'estrangeria.

Dinastia Borbònica

La guerra de Successió (1701-1714) comportà l'entrada de la dinastia borbònica i derivà en tenses relacions entre Felip V i el Papat després de la guerra. Els decrets de Nova Planta posaren fi al privilegi d'estrangeria atès que Felip V, amb el seu intervencionisme, va intentar sotmetre la instància religiosa al seu control polític i va limitar les prerrogatives eclesiàstiques per controlar els càrrecs més importants i fiscalitzar l'economia eclesiàstica. Això va suposar la ruptura del tradicional compromís de negociació dels reis austriacistes ja que es concebia el poder com a predomini absolut de l'estat. Es va abolir el Consell territorial aragonès el 7 de juliol de 1707 i els afers eclesiàstics del regne foren incorporats al Consell de Castella per la implantació dels decrets de Nova Planta. Les reformes de Felip V a la segona dècada del seu regnat van afectar els processos de provisions de càrrecs episcopals, incrementant la capacitat de la via reservada que privilegiava els despatxos a boca.

Melchor de Macanaz, fiscal general des del 1713 i partidari de les idees regalistes, va dur a terme una reestructuració del Consell de Castella suprimint la Càmera, encarregada dels assumptes relacionats amb el Patronat Regi. Amb la creació de les Secretaries de Despatx es va reduir el poder dels Consells, especialment en relació amb la facultat de participar en els nomenaments episcopals, que va derivar-se a la Secretaria de Gràcia i Justícia, fundada l'any 1714. El nomenament el seguí exercint el rei que, des de la dècada de 1720, va cercar la consecució del Patrimoni Regi Universal.

Amb la dinastia borbònica els confessionaris van passar a ser patrimoni quasi exclusiu dels jesuïtes, per la qual cosa la Companyia de Jesús va assolir un grau elevat d'influència dins la Cort. El pare confessor de Felip V va ser Guillermo Dauventon (jesuïta), el qual va ser recomanat per Lluís XIV. Entre 1705 i 1715 Felip V, per recomanació de Dauventon, va escollir Pedro Robinet, el qual precisament va ser qui va

nomenar Simeó de Guinda com a Bisbe d'Urgell l'any 1713.³ El 7 de febrer de 1715 es va cessar Macanaz, i el març el confessor reial Robinet, que era l'equip regalista partidari de les reformes. La caiguda de Macanaz, així com la mort de la reina Maria Lluïsa, van suposar la marxa de Robinet a França i la tornada al confessionari de Dauventon entre 1716-1723.

El regalisme del segle XVIII es caracteritza perquè postula que els aspectes eclesiàstics no espirituals o dogmàtics eren competència del poder del rei i no una donació gratuïta dels papes, com s'entenia al segle XVII. En aquest context se signà un primer concordat⁴ el 1717, que no entrà en vigor, i un segon el 1737 (any de defunció de Simeó de Guinda). Després del restabliment de les relacions diplomàtiques, la precarietat d'aquest segon concordat va quedar patent perquè deixava sense resoldre el patronat regi. S'hagué d'esperar fins l'any 1753 per aconseguir el patronat regi per a tots els regnes espanyols que el papa Benedicte XIV (1740-1758) va concedir al fill de Felip V, Ferran VI (1746-1759). Els jesuïtes van perdre la seva rellevància quan el rei Carles III els va expulsar d'Espanya el 1767.

La influència de Simeó de Guinda a la Cort

La influència de Simeó de Guinda a la Cort de Felip V va ser cabdal per comprendre la indulgència vers els andorrans malgrat el suport que varen donar als austriacistes.⁵ Més enllà de les gestions del Consell General d'Andorra i de l'anàlisi pel qual va simpatitzar Simeó de Guinda amb el país essent filipista, cal posar tots els elements que ens poden orientar a contextualitzar el succés d'una manera global. A banda de poder prioritzar els interessos del primat, un dels aspectes pels quals va quallar amb la idiosincràsia andorrana podria ser derivada

del seu entorn geogràfic atès que el seu lloc de naixement, Esparza (Navarra), i les característiques dels furs navarresos tindrien certa similitud amb el Principat d'Andorra.

A més a més va tenir càrrecs i encàrrecs anteriors que el van habilitar en les dots diplomàtiques. A l'any 1703 la Junta de Comissionats de les valls del Baztán, Erro, Valcarlos i Roncesvalles el va nominar procurador per tractar amb les autoritats franceses en relació amb les qüestions dels Alduides, muntanyes del Pirineu navarrès, que podrien tenir similituds amb Andorra.⁶

Caldria també considerar el contacte directe que fins i tot va tenir amb el propi rei Felip V. A priori l'episodi podria semblar anecdòtic però resulta rellevant per comprendre la confiança del monarca vers Simeó de Guinda. Es va produir quan l'aleshores Duc d'Anjou va visitar la col·legiata de Roncesvalles, en la qual Simeó de Guinda era canonge l'1 de juny de 1706.⁷ En lloc d'allotjar-se a la casa prioral, com seria natural, ho va fer a la de Simeó de Guinda. Això podria ser un factor decisiu per entendre la confiança que el monarca li atorgava en les decisions que va prendre com a bisbe d'Urgell defensant els privilegis dels andorrans. També havia estat a París més de dos anys com a procurador de la col·legiata i va establir amistat amb el confessor del Duc d'Anjou, Pedro Robinet, el qual va ser qui el va nomenar bisbe. Va ser abat de San Isidoro de León entre l'any 1708 i el nomenament com a bisbe d'Urgell el 1713.

A més, el fet de ser membre jesuïta quan la Companyia de Jesús estava en el moment àlgid d'influència va propiciar-li contactes directes a la Cort. Com a bisbe va manar imprimir els rituals i d'altres llibres necessaris per desenvolupar el ministeri parroquial.⁸ A banda d'en llatí està redactat en català, fet simptomàtic del seu tarannà

3. Vegi's apèndix.

4. Concordat: acord o tractat de naturalesa internacional entre la Santa Seu i un Estat.

5. Els estudis més complets sobre la Guerra de Successió a Andorra són de l'historiador Jordi Buyreu on analitza minuciosament el rol de Simeó de Guinda.

6. PELÁEZ, M. & SÁNCHEZ, A. *Diccionario de Canonistas y Eclesiasticistas*. Cátedra de Historia del Derecho y las Instituciones-Universidad de Málaga. Editorial Académica Española. Saarbrücken.2012.Pàg.210.

7. FERNÁNDEZ GRACIA, R. & AYESA, J. *Música y vida cotidiana en la Real Colegiata de Roncesvalles* (Conferència) Cátedra de Patrimonio y Arte La historia de Roncesvalles, 2021.

8. *Rituale ecclesiae et Dioecesis Urgellensis*, in duo volumina distributum ... / domini D. Simeonis de Guinda et Apeztegui. 1727. Biblioteca Nacional d'Andorra. Fons Museu Areny-Plandolit.

atès que els Decrets de Nova Planta van imposar el castellà. Això reflectiria la seva sensibilitat pel respecte a la llengua i costums locals. Va fundar un convent de monges a Urgell i va publicar un *Breu Compendi de la doctrina cristiana que per beneficie de ses subdits, en estil clar a ordinat D. Simeón Guinda y Apeztegui, Bisbe de Urgell*.

Conclusions

El dret de presentació de bisbes entre la monarquia hispànica i la Santa Seu va esdevenir una connexió indirecta amb el Principat d'Andorra. La incidència dins el sistema del Coprincipat amb origen en els Pariatges amb la Cosobirania del Bisbe d'Urgell resultà un factor no gensmenys intranscendent. Per comprendre el perquè es va poder gestionar la tensió causada per la Guerra de Successió cal sumar a aquest factor l'afinitat del bisbe Simeó de Guinda amb el rei Felip V. El conjunt de coincidències van lligar un circuit que va beneficiar els andorrans sobretot en l'enfocament personal de l'aptitud de Simeó de Guinda per les quals el Principat d'Andorra es va poder deslliurar de perdre els privilegis pel suport als austriacistes quan a la veïna Catalunya es van eliminar els furs. Un altre factor casuístic va ser la pertinença de Simeó a la Companyia de Jesús en un moment propici per poder influenciar a la Cort. Altrament és congruent considerar l'empatia real de Simeó de Guinda pel país tenint en consideració la seva trajectòria anterior i el context geogràfic del seus antecedents. La conglomeració i la suma de tots aquests elements poden ajudar a comprendre i contextualitzar un dels moments més crítics en què es va posar en risc el sistema del Coprincipat.

El dret de presentació a Espanya, i per tant l'elecció del Bisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, va finalitzar amb la renúncia del rei Joan Carles I l'any 1976. La Constitució espanyola (1978) considera l'estat com a aconfessional i el nou Concordat de 1979 ja no contempla aquesta prerrogativa. El darrer Bisbe d'Urgell nomenat en vigor a aquesta prerrogativa va ser el Copríncep Joan Martí Alanís.

Bibliografia

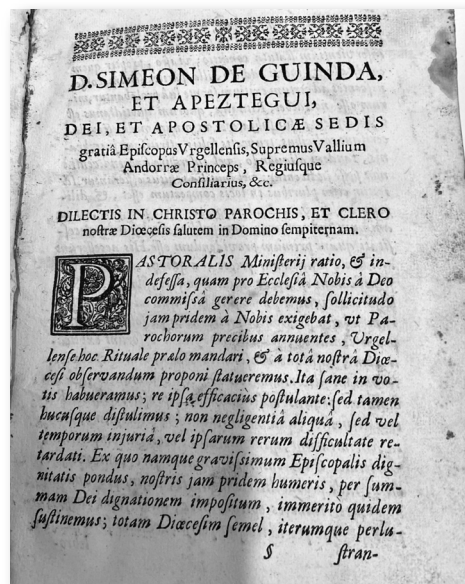
- ALCARAZ GÓMEZ, J. (1996) *Documentos. Felipe V y sus confesores jesuitas. El "Cursus" episcopal de algunos personajes ilustres del reinado*. Universidad de Almería. Revista de Historia Moderna, N° 15, 13-45.
- BARRIO GOZALO, M. (2021) La Carrera episcopal bajo el régimen del real Patronato (1523-1834). Perfiles sociales. *Cuadernos de Historia Moderna*, 729-762. Ediciones Complutense.
- DE AZCONA, T. (2017) *El privilegio de presentación de obispos en España concedido por tres papas al emperador Carlos V (1526-1536)*. Anuario de historia de la Iglesia Vol. 26, 185-215.
- GAITE PASTOR, J. *La Cámara de Castilla en los siglos XVI y XVII. La instrucción de Felipe II de 1588*.
- LOZANO NAVARRO, I. (1999) *Los inicios del regalismo borbónico en España: un manuscrito de 1714 de Melchor de Macanaz en el archivo de la provincia bética de la Compañía de Jesús*. Chronica Nova, 26, 375-391.
- FERNÁNDEZ GRACIA, R. & AYESA, J. (2021) (Conferència) Música y vida cotidiana en la Real Colegiata de Roncesvalles. Cátedra de Patrimonio y Arte. La historia de Roncesvalles.
- ESCAMILLA, I. *Inmunidad eclesiástica y regalismo en Nueva España a fines del siglo XVIII: el proceso de Fray Jacinto Miranda*.
- NICOLÁS, A. (2020) *Apuntes para una historia comparada de trayectorias episcopales durante el reinado de Felipe V (1701-1746)*. Autoctonia. Revista de Ciencias Sociales e Historia, Vol. IV, N° 1, Enero-Junio, 44-64.
- PELÁEZ, M. & SÁNCHEZ, A. (2012) *Diccionario de Canonistas y Eclesiasticistas*. Cátedra de Historia del Derecho y las Instituciones-Universidad de Málaga. Editorial Académica Española. Saarbrücken.
- URQUIJO MORENO, T. (2019) *La evolución del régimen de regalías en España*. Universidad Pontificia de Comillas. Facultad de Derecho. Madrid.

Apèndix

Llista de Bisbes d'Urgell des de l'any 1472

Pere de Cardona 1472-1515
 Joan Despés 1515-1530
 Pedro Jordan de Urriés 1532-1533 Aragonès
 Francisco de Urriés 1534-1551 Aragonès
 Miquel Despuig 1552-1556
 Juan Pérez García de Oliván 1556-1560 Aragonès
 Pere de Castellet 1561-1571 Tarragona
 Joan Dimas Loris 1572-1576 Barcelona
 Miquel Jeroni Morell 1578-1579 València
 Hug de Ambrós de Montcada 1580-1609
 Andreu Capella 1588-1609 València
 Bernat de Salbà i de Salbà 1610-1620 Barcelona
 Luis Díez (o Díaz) Aux de Armendáriz 1622-1627 Quito
 Antonio Pérez Maxo 1627-1633 Santo Domingo de Silos
 Pau Duran 1634-1651 Esparraguera
 Juan Manuel de Espinosa 1653-1663 Sevilla
 Melcior Palau i Boscà 1664-1670 Mataró
 Pere de Copons i de Teixidor 1670-1681 Igualada
 Joan Desbach i Martorell 1682-1688 Palma de Mallorca
 Oleguer de Montserrat i Rufet 1689-1694 Barcelona
 Julián Cano Thebar 1695-1714 Toledo
 Simeón de Guinda y Apeztegui 1714-1737 Esparza (Navarra)
 Jorge Curado y Torreblanca 1738-1747 Lucena (Córdoba)
 Sebastián de Victoria, Emparán y Loyola 1747-1756 Azpeitia (Guipúzcoa)
 Francisco José Catalán de Ocón 1757-1762 Torrox (Málaga)
 Francisco Fernández de Xátiva y Contreras 1763-1771 Casas Ibáñez (Albacete)
 Joaquín de Santiyán y Valdivieso 1772-1779 Arce (Santander)
 Juan de García y Montenegro 1780-1783 Luño
 Josep de Boltas i Vélez 1785-1795 Orán (Argèlia) de pares catalans
 Francisco Antonio de la Duela y Cisneros 1797-1817 Villanueva de la Fuente (Ciudad Real)
 Bernat Francés Caballero 1817-1825 Madrid
 Bonifacio López Pulido 1825-1827 Montehermoso (Cáceres)
 Simó de Guardiola i Hortonedá 1827-1851 Aleixar (Baix Camp)
 Josep Caixal i Estradé 1853-1879 El Vilosell (Garrigues)
 Salvador d'Horta Casañas i Pagès 1880-1901 Barcelona
 Ramon Riu i Cabanas 1901 Solsona
 Joan Josep Laguarda i Fenollera 1902-1907 València
 Joan Benlloch i Vivó 1907-1919 València
 Justí Guitart i Vilardebó 1920-1940 Barcelona
 Ramon Iglésias i Navarri 1943-1969 Durro (Alta Ribagorça)
 Joan Martí i Alanís 1971-2003 Milà (Alt Camp)

FONT: web bisbat Urgell. www.bisbaturgell.org. Consulta 29 d'abril de 2023

Extracte del document de l'elecció del bisbe Simeó de Guinda com a Bisbe d'Urgell

DOCUMENTO N° 10. PADRE ROBINET. (1713). Nombramientos de seis mitras de la Corona de Castilla y de siete de la Corona de Aragón. Nombramiento del Comisario de Cruzada y provisión de las dignidades y de las canonjías vacantes por los ascensos. [Al margen izquierdo, la resolución de Felipe V] Me he conformado en todo con lo que proponéis y así lo he mandado. [Rubricado]. Señor. Satisfaciendo a la Real orden de V.M. e visto las Consultas de la Cámara sobre las Iglesias y Obispos vacantes; teniendo presente el mérito de otros Sugetos a propósito para sus Prelados en virtud de los buenos y calificados informes que de ellos tengo. Y en su vista, expreso a V.M. mi dictamen, sin repetir los motivos por ser notorios a V.M. Urgel. Para esta Iglesia, Don Simón de Guinda y Apeztegui, Abad de San Ysidro de León, Navarro

Font: ALCARAZ GÓMEZ, J.: *Documentos. Felipe V y sus confesores jesuitas. El "Cursus" episcopal de algunos personajes ilustres del reinado*. Universidad de Almería. Revista de Historia Moderna, N° 15, 1996, p. 13-45.